

GENUS DROMIUS

soorten 355-361

Langwerpige, smalle, geelbruine soorten of zwart, met gele vlekken op de dekschilden. De afmetingen variëren van 3-7,5 mm.

Areaal

De ca. 100 soorten komen voor in grote delen van Afrika, het Palearctisch gebied en Noord- en Zuid-Amerika (JUNK & SCHENKING 1932). In Europa ca. 30 soorten, in Nederland acht (TURIN 1981) (fig. 256).

Oecologie

Binnen het genus vinden we een duidelijke voorkeur voor het leven op bomen en achter schors. Zie Büngener et al. (1991) voor een overzicht van bomen en struiken waarop de verschillende soorten kunnen worden gevonden en een uitgebreid literatuuroverzicht betreffende de oecologische voorkeur van alle *Dromius*-achtige soorten (genera *Paradromius*, *Dromius* en *Philorhizus*). *Dromius*-soorten komen vaak in elkaars gezelschap voor, vooral bij overwintering (zie blz. 51) (MARGGI 1992). Ordinatie van de drie genera in fig. 257.

Biologie

Nachtactief. Voortplanting doorgaans in het voorjaar of in de voorzomer. Van diverse soorten zijn vliegwaarnemingen bekend.

Taxonomie

Een zeer uitgebreide tabel van de Midden-Europese soorten is opgenomen in Freude et al. (1976). In Trautner & Geigenmüller zijn 24 soorten opgenomen in een gecombineerde tabel met *Paradromius* en *Philorhizus*, die tot voor kort meestal als subgenera van *Dromius* werden beschouwd. Voor *Philorhizus* zie de revisie van Sciaky (1991). De soorten *D. spilotus* en *D. bifasciatus* worden vaak ondergebracht in het subgenus *Calodromius*, dat echter bijvoorbeeld door Kryzhanovskij et al. (1995) als subgenus bij *Philorhizus* wordt ingedeeld.

355 *Dromius agilis***Areaal**

West-Palearctische soort. In geheel Europa, behalve het zuiden. Naar het oosten tot West-Siberië. Niet, zoals vermeld door Marggi (1992), op de Canarische Eilanden (ZIE MACHADO 1992). **Areaalkarakteristiek:** 3, Nederland: centraal

Voorkomen

In Nederland vooral in bosgebieden niet zeldzaam. Op de Britse Eilanden verbreid in een groot deel van Groot-Brittannië, maar niet gemeld van Ierland (LUFF 1998). In Denemarken niet algemeen, maar verbreid in het zuiden en oosten van Jutland en op de eilanden (BANGSHOLT 1983). In Fennoscandië verbreid over het gehele gebied, tot het hoge noorden, maar het meest algemeen in de zuidelijke delen van Zweden en Finland (LINDROTH 1945, 1986). In heel Duitsland over het algemeen niet zeldzaam (HORION 1941). In Westfalen talrijk (ASSMANN & STARKE 1990). In Zwitserland verbreid in het westen en noorden, zeldzamer in Wallis en Tessin; niet

in de hoogste delen (MARGGI 1992). In Midden-Europa in het zuiden het meest zeldzaam. In België min of meer homogeen over het land verbreid (DESENDER 1986), maar zeldzaam in Vlaanderen (DESENDER ET AL. 1995).

Status: in Nederland en het omliggend gebied is het aantal waarnemingen ongeveer gelijk gebleven (DESENDER & TURIN 1986, 1989).

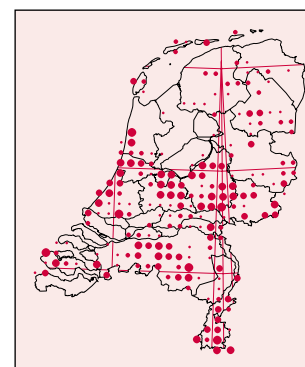
Oecologie

Arboricol (silvicol, corticol). Zowel op naald- als loofbomen, in het noorden in de bergen tot aan de berkenzone (LINDROTH 1974, 1986) in Midden-Europa in bossen, uiterwaarden (oobossen) en heiden. Deze talrijkste *Dromius*-soort is gevonden op een meer plantensoorten dan alle andere (BÜNGENER ET AL. 1991). Vaak onder schors. Burmeister (1939) noemde bossen met eiken, hazelaars, sparren en dennen als leefgebied. In Midden-Europa in het heuvelland en het montane gebied, zelden tot subalpien in Zwitserland met een hoogste vondst op ca. 2000 m (MARGGI 1992).

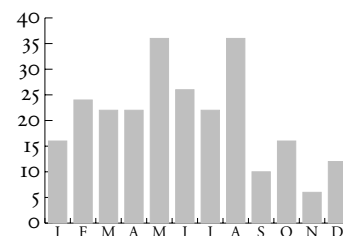
Vangpotten. Groep: D3 (21 series, 28 individuen). Vooral in drogere en opener bostypen, in hoofdzaak naaldbos [15-18], met een hoogste score in open bosaanplant. De waarneming in hoogveengebied [1] is niet goed in dit beeld te plaatsen. **Eurytopie:** 6 (PRES = 0,39 en SIM = 0,73). **Bodem.** De vangpotgegevens laten een voorkeur zien voor leembodem. **Vocht: 2. Begeleiders:** *Carabus problematicus* 95,2% (5,4%), *Pterostichus oblongopunctatus* 90,5% (5%) en *Notiophilus biguttatus* 81% (3,8%).

Biologie

Nachtactief. De adulte dieren kunnen gedurende het hele jaar worden waargenomen (BÜNGENER ET AL. 1991). Voortplanting in het voorjaar. Volgens Burmeister (1939) leeft de larve in de zomer op koele plaatsen. De overwintering vindt plaats als imago achter schorsresten aan de voet van bomen. In het voorjaar en de zomer kunnen de adulte dieren gevonden worden op de stam, of door dode takken uit te kloppen. De volwassen dieren jagen op bomen en struiken vooral op mijten en bladluizen. De larve is opgenomen in de tabel van Luff (1993).

Figuur 256

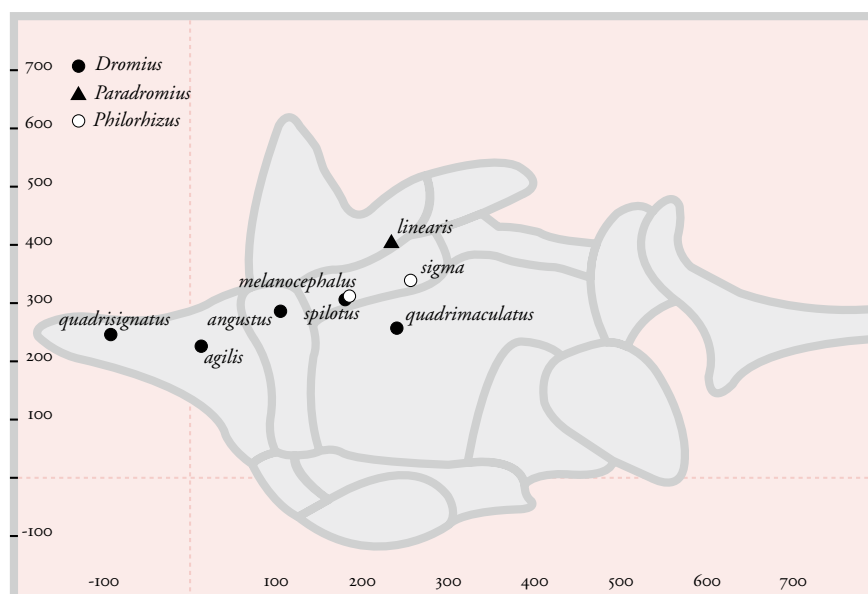
Dromius: aantal soorten per hok, 5 klassen (1-5 soorten).

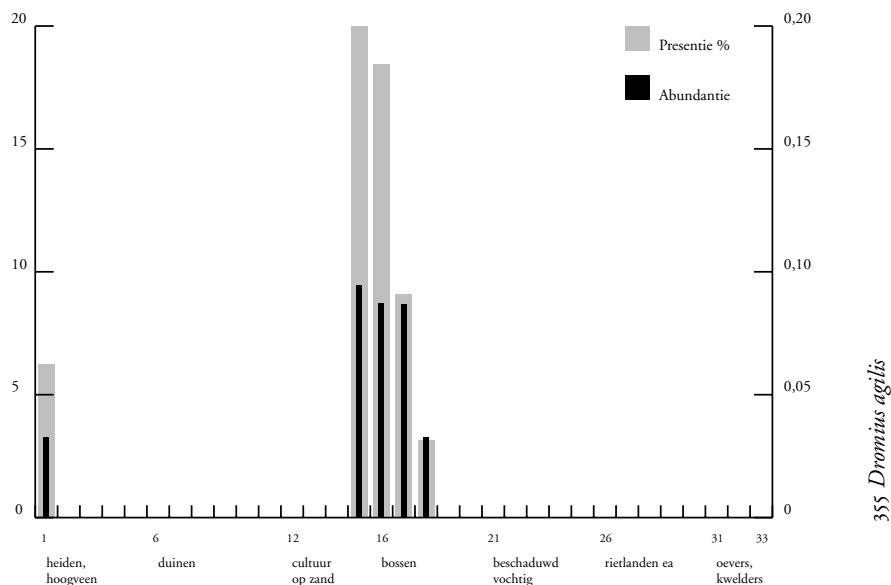
355 *Dromius agilis*

. Plaat 16:3

Figuur 257

Ordinatie van *Paradromius*, *Dromius* en *Philorhizus*.

Dispersie: macropteer. Hij beschikt constant over optimaal ontwikkelde vleugels en volledig ontwikkelde vliegspieren (DESENDER 1989A). Diverse vliegwaarnemingen, o.a. uit Drenthe: juni 1, augustus 1 (TVH). Hij vliegt hij in de schemering en bij nacht (BURMEISTER 1939, KÁDÁR & SZÉL 1995).

Bedreiging

Niet bedreigd. In onze streken een kenmerkende soort van met name naaldbossen in brede zin. Waarschijnlijk is de soort gebaat bij gezonde bossen, maar in hoeverre hij bedreigd wordt, dan wel profiteert, van bijvoorbeeld door verzuring aangetast bos, is niet bekend.

Status: in Nederland en het omliggend gebied is het aantal waarnemingen gemiddeld gelijk gebleven; in het (noord) oosten van België is sprake van enige achteruitgang (DESENDER & TURIN 1986, 1989).

Oecologie

Arboricol. In Noord-Europa in hoofdzaak in naaldbossen op zand (LINDROTH 1974, 1986). In Midden-Europa behalve op dennen en sparren ook op loofhout (o.a. esdoorn, plataan) in het heuvelland en het montane gebied (BÜNGENER ET AL. 1991, BURMEISTER 1939, MARGGI 1992).

Vangpotten. Groep: Z(B) (5 series, 5 individuen). De vangsten komen van uiteenlopende terreintypen en betreffen duinbos en naaldbos in het binnenland [9, 16] en heiden met grassen [5] waar waarschijnlijk in de nabijheid bomen hebben gestaan. Geen bodembewoner en daardoor bijna niet in het vangpotmateriaal vertegenwoordigd. **Eurytopie, Bodem, Vocht en Begeleiders:** onvoldoende gegevens.

Biologie

Nachtactief. Voortplanting in het voorjaar en de voorzomer. Adulten gedurende het gehele jaar, in de zomer op stammen en takken, terwijl de overwintering plaatsvindt als imago, achter schors aan de voet van bomen. De larve is onbekend.

Dispersie: macropteer. In Noord-Europa zijn de vleugels volledig ontwikkeld (LINDROTH 1945). Over de ontwikkeling van de vliegspieren is niets bekend, maar er zijn diverse vliegwaarnemingen, o.a. uit Drenthe: juni 1, september 1 (TVH); en uit lichtvallen in Hongarije (KÁDÁR & SZÉL 1995).

Bedreiging

Onvoldoende gegevens.

Plaat 16:4

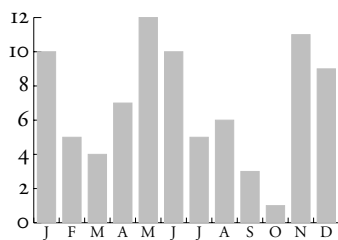
356 *Dromius angustus*

Areaal

Soort van West-Europa, met één endemische ondersoort op Madeira en twee op de Canarische Eilanden (MACHADO 1992). In Europa naar het oosten tot Polen, Slowakije en Oostenrijk; zuidelijk tot Zuid-Frankrijk en Noord-Italië. **Areaalkarakteristiek:** o, Nederland: submarginaal.

Voorkomen

In Nederland aan de kust (meest oude vangsten) en op de zandgronden in het midden van het land. Op de Britse Eilanden een oostelijke soort die voorkomt ten oosten van de Schotse Hooglanden tot de zuidkust van Engeland (LUFF 1998). In Denemarken voor het eerst gevangen in 1933, zeldzaam maar uitbreidend (BANGSHOLT 1983). In Fennoscandië in eerste instantie beperkt tot het zuidelijke kustgebied van Zweden maar sedert ca. 1960 is hij sterk uitgebreid en plaatselijk algemeen (LINDROTH 1945, 1986). In Noorwegen alleen aan de kust in het zuiden, niet in Finland. In Duitsland verbreid, maar in het westen en zuiden algemener dan in het noorden en oosten (HORION 1941). Voor de omgeving van Berlijn (BARNDT ET AL. 1991) op de Rode Lijst. In Westfalen verbreid (ASSMANN & STARKE 1990). In Zwitserland in het Mittelland vanaf Genève tot Thurgau (MARGGI 1992). In België zeer verspreid van de westkust tot aan het Maasdal, weinig in de Ardennen, niet in Luxemburg (DESENDER 1986) en zeldzaam in Vlaanderen (DESENDER ET AL. 1995).

356 *Dromius angustus*

357 *Dromius fenestratus*

Areaal

Europese soort. Van West-Europa tot het gebied bij Gorki in Rusland en Bulgarije (HIEKE & WRASE 1988). Vooral in Noord-Europa, in Midden-Europa tot aan de Pyreneeën, verbreid maar zeldzaam, hoofdzakelijk montaan. Burmeister (1939) noemde hem boreoalpien, maar de overgang van de noordelijke laaglandverspreiding naar de zuidelijke montane verspreiding is continu. **Areaalkarakteristiek:** 3, Nederland: marginaal.

Voorkomen

In Nederland vooral verspreide waarnemingen in de zuidelijke helft van het land, met een duidelijk accent op Zuid-Limburg. Het betreft echter uitsluitend oude waarnemingen. Niet op de Britse Eilanden. In Denemarken zeer zeldzaam, maar uitbreidend; de eerste vangst was van 1924 (BANGSHOLT 1983). In Fennoscandië verbreid in het Noorse kustgebied, in Zuid-Zweden en het zuiden van Finland, noordelijk tot ca. 64° noorderbreedte, het meest algemeen in de zuidelijke delen (LINDROTH 1945, 1986). Ook waargenomen in Russisch Fennoscandië en de Baltische staten (SILFVERBERG 1992). In Duitsland, behalve in Berlijn en Brandenburg, over het gehele gebied, maar nergens algemeen, meestal plaatselijk, van zeldzaam tot incidenteel (HORION 1941), in Schleswig-

Holstein en Mecklenburg-Vorpommern op de Rode lijst (TRAUTNER & MÜLLER-MOTZFELD 1995). In Westfalen in het gehele gebied, ook recent (ASSMANN & STARKE 1990). In Zwitserland over een groot gebied verbreid, vooral in de Jura en montaan aan de noordzijde van de Alpen (MARGGI 1992). In België beperkt tot de oostelijke helft van het land, waarbij de waarnemingen van na 1950 tegen de oostgrens en in Luxemburg liggen (DESENDER 1986). De vindplaatsen sluiten aan bij de Nederlandse. In Vlaanderen uitgestorven (DESENDER ET AL. 1995).

Status: in Nederland en het omliggende gebied vinden aanmerkelijke areaalveranderingen plaats. In het noorden (Denemarken) is er duidelijk sprake van uitbreiding, terwijl in Nederland en België klaarblijkelijk een inkrimping te zien is. Ten oosten van Nederland en België lijkt hij stabiel te zijn. Meer gegevens zijn nodig om een volledig beeld te krijgen van deze veranderingen.

Oecologie

Arboricol. In Noord-Europa vooral op dennen, zeldzamer op sparren of loofbomen (LINDROTH 1986). In Midden-Europa vooral in de bergdalen, van het heuvelland tot subalpien met een maximum van ca. 1700 m. In Zwitserland ligt het optimum in het montane gebied (BURMEISTER 1939, MARGGI 1992), daar ook op struiken. Vaak gevonden onder en achter schors (BÜNGENER 1991).

Vangpotten. Niet gevangen.

Biologie

Nachtactief. Voortplanting in het voorjaar en de voorzomer. In het zomerseizoen op de stammen en takken van bomen en struiken. De overwintering vindt plaats als imago aan de voet van bomen, achter schors. De adulten kunnen het gehele jaar door worden gevonden (BÜNGENER 1991, MARGGI 1992). De larve is onbekend.

Dispersie: macropter. Hij beschikt over optimaal ontwikkelde vleugels en volledig ontwikkelde vliegspieren (DESENDER 1989A). Hij vliegt 's avonds en wordt aangetrokken door licht (BURMEISTER 1939).

Bedreiging

Over de achteruitgang aan de westzijde van het verspreidingsgebied zijn onvoldoende gegevens beschikbaar. Het is niet duidelijk welke de mogelijke bedreigingen zijn, maar misschien speelt de kwaliteit van de bossen een rol. De soort is zeker onderbemonsterd. Niet bruikbaar als indicatorsoort.

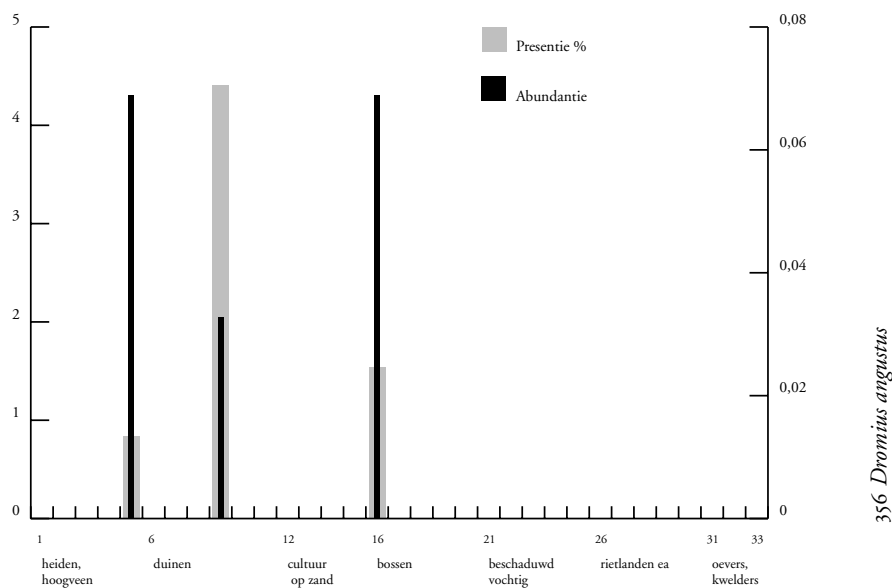
358 *Dromius meridionalis*

Areaal

Europese soort. Het accent ligt op West-Europa. Vanaf de Britse Eilanden tot het Iberisch Schiereiland en Midden-Europa, Frankrijk, Zwitserland, Italië, Corsica, Sardinië en Zuid-Griekenland. Ook gemeld van de Azoren, maar aldaar waarschijnlijk geïntroduceerd (MACHADO 1992). **Areaalkarakteristiek:** 9, Nederland: subcentraal.

Voorkomen

In Nederland verspreid, zonder duidelijk patroon (zie o.a. de meldingen van Brakman, onder oecologie). Op de Britse

Eilanden vrij algemeen en verbreid; recente waarnemingen zijn afkomstig uit het oosten en noorden van Ierland; de meeste waarnemingen uit Schotland zijn oud (LUFF 1998). In Denemarken was de soort zeer zeldzaam in het zuidoosten van Jutland en op de oostelijke eilanden, thans waarschijnlijk uitgestorven, laatste vangst van 1944 (BANGSHOLT 1983). Niet in Fennoscandië. Niet voor Duitsland genoemd door Horion (1941), recentelijk alleen als zeer bedreigde soort op de Rode Lijst van Schleswig-Holstein (TRAUTNER & MÜLLER-MOTZFELD 1995). Marggi (1992) meldde van Zwitserland slechts twee niet te verifiëren exemplaren van vóór 1950, daar thans waarschijnlijk uitgestorven, en op de Rode Lijst. Een verspreidingskaart voor Italië is gegeven door Focarile (1974). In België alleen in de westelijke helft van het land (DESENDER 1986), maar zeldzaam (DESENDER ET AL. 1995).

Status: in Nederland en Denemarken is het aantal vindplaatsen teruggelopen, in België ongeveer gelijk gebleven (DESENDER & TURIN 1986, 1989).

Oecologie

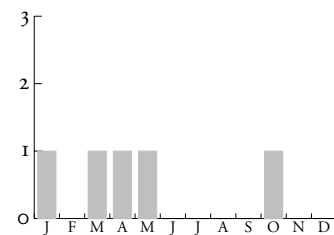
Arboricol. Over deze soort is nagenoeg niets bekend. Een soort die op dode takken van loofbomen gevonden kan worden (LINDROTH 1974, 1986). Ook Luff (1998) noemde loofbossen als biotoop op de Britse Eilanden. Brakman vond de soort in 1939 achter wilgenschors. Brakman (1963) vermeldde dat de soort gedurende 20 jaar geregeld, maar in kleine aantallen, gevangen werd in Zeeland op min of meer beschadigde loofbomen (appel, wilg en populier) en door het uitkloppen van oude meidoorns in het duingebied bij Vrouwenpolder.

Vangpotten. Niet gevangen.

Biologie

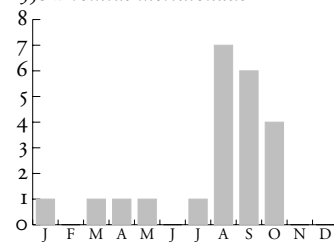
Nachtactief. Voortplanting waarschijnlijk in het voorjaar, volgens Luff (1998) in de zomer. Overwintering als imago. Het is niet duidelijk of de najaarstop die te zien is bij de Nederlandse vangsten, betrekking heeft op 'verse' dieren. De larve is opgenomen in de tabel van Luff (1993).

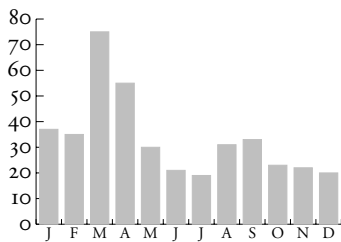
Dispersie: macropter (LUFF 1998). Over de ontwikkeling van de vliegspieren is niets bekend. Brakman (1963) vermeldde dat Everts twee exemplaren ving op licht, waarschijnlijk afkomstig van oude platanen in een stadspark in Rotterdam.

357 *Dromius fenestratus*

358 *Dromius meridionalis*

359 *Dromius quadrimaculatus***Bedreiging**

Onvoldoende gegevens.

359 *Dromius quadrimaculatus***Areaal**

West-Palearctische soort. In grote delen van Europa, behalve het noorden en een groot deel van het Iberisch Schiereiland. Naar het oosten tot Midden-Rusland en de Kaukasus. **Areaalkarakteristiek:** 9, Nederland: centraal

Voorkomen

In Nederland in het gehele gebied, zonder duidelijk verspreidingspatroon. Op de Britse Eilanden eveneens zeer verbreid, inclusief Ierland (LUFF 1998). In Denemarken vrij algemeen en verbreid, behalve in het westen van Jutland (BANGSHOLT 1983). In Fennoscandië verbreid in het zuiden van Zweden; in Noorwegen aan de zuidkust, in Finland beperkt tot het uiterste zuidwesten (LINDROTH 1945, 1986). In Duitsland niet zeldzaam (HORION 1941). In Westfalen overal algemeen (ASSMANN & STARKE 1990). In Zwitserland verbreid en algemeen, behalve in de hoogste delen (MARGGI 1992). In België eveneens in het gehele land (DESENDER 1986).

Status: in Nederland en het omliggend gebied is het aantal waarnemingen gelijk gebleven of licht gestegen (DESENDER & TURIN 1986, 1989).

Oecologie

Arboricol (corticol), vrij eurytoop. Op de Britse Eilanden en in het noorden van zijn verspreidingsgebied voornamelijk op loofbomen, alleen in het uiterste zuiden van Scandinavië ook op dennen en sparren (LINDROTH 1974, 1986). In Midden-Europa vooral in het laagland, tot in het montane gebied (BURMEISTER 1939). In Zwitserland zowel op loof- als naaldbomen, achter loszittende schors en tussen boommosen (MARGGI 1992). Ook aangetroffen tussen schorsafval aan de voet van bomen (BÜNGENER ET AL. 1991).

Vangpotten. Groep: EI (27 series, 33 individuen). De vang-

sten komen uit duinen [8-10] enerzijds, met het accent op duinstruweel en duinbos, en uit loofbossen [18-19, 21-22] anderzijds. Omdat deze soort, ook in de omgeving van bomen en struiken, op de bodem actief is, is dit waarschijnlijk een goed beeld van de terreintypen waarin hij kan worden aangetroffen. Het is opvallend dat hij bij ons naaldbossen [15-17] schijnt te mijden, evenals het zware eiken-haagbeukenbos [20]. **Eurytopie:** 5 (PRES = 0,21 en SIM = 0,81). **Bodem:** rivierklei. **Vocht:** geen voorkeur. **Begeleider:** *Pterostichus strenuus* 77,8% (3,3%).

Biologie

Nachtactief, overdag achter schors. De dieren kunnen het gehele jaar door worden aangetroffen (BÜNGENER ET AL. 1991). 's Zomers houden ze zich voornamelijk hoog op de stammen en takken van bomen en in struwelen op, 's winters vooral dicht bij de grond. Voortplanting in het voorjaar. De gehele ontwikkeling vindt plaats achter schors; de larve komt voor in de periode juni-augustus (BURMEISTER 1939). Overwintering als imago, eveneens achter schors, of aan de voet van de stam (LUFF 1998). De dieren jagen 's nachts op kleine insecten, o.a. springstaarten (Collembola) en mijten (LINDROTH 1986), volgens Burmeister (1939) ook larven en poppen van boktorren (Cerambycidae). De larve is opgenomen in de tabel van Luff (1993).

Dispersie: macropteer. Hij beschikt over optimaal ontwikkelde vleugels en constant volledig ontwikkelde vliegspijeren (DESENDER 1989A). Vliegwaarnemingen o.a. uit Drenthe: mei 1, juni 6, juli 1, augustus 8, september 2 en oktober 1 (TVH).

Bedreiging

De soort is niet bedreigd. Hij behoort tot de typische loofbosfauna, maar is als indicatorsoort weinig geschikt.

360 *Dromius schneideri***Synoniem**

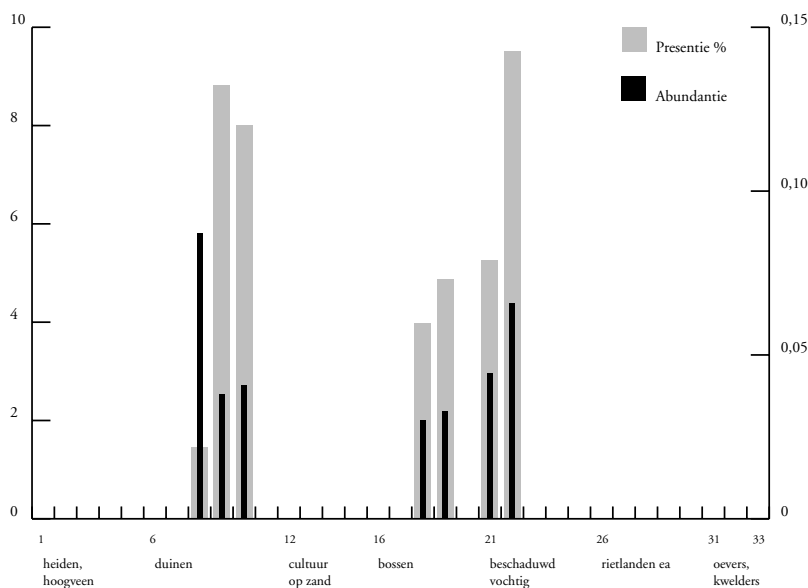
Dromius marginellus (Fabricius).

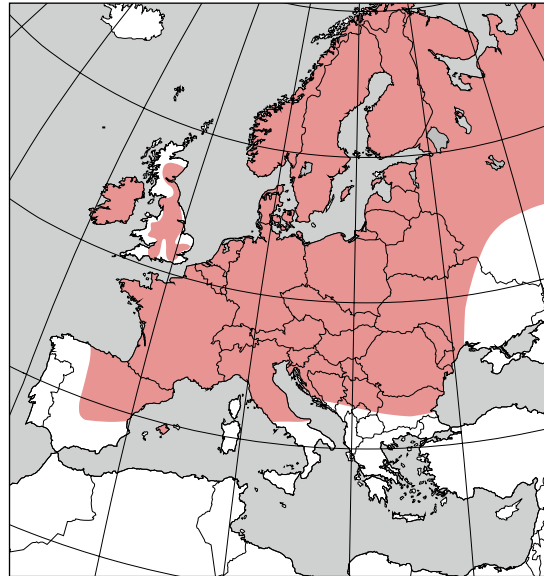
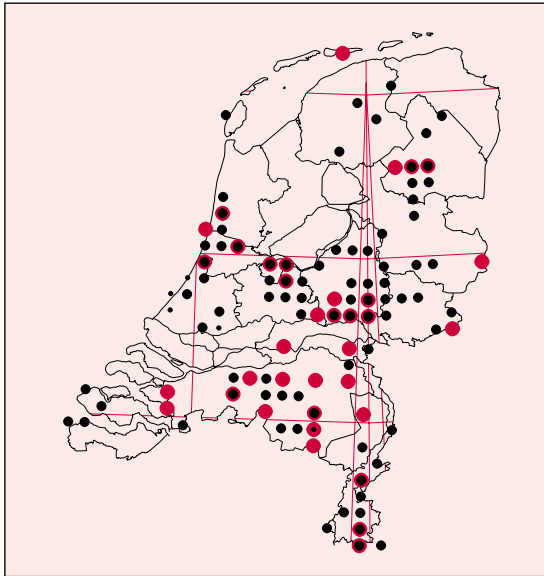
Areaal

Europese soort. Van Noordoost-Frankrijk (Elzas) tot de Oeral. Zuidelijk tot Noord-Italië. **Areaalkarakteristiek:** 2, Nederland: marginaal.

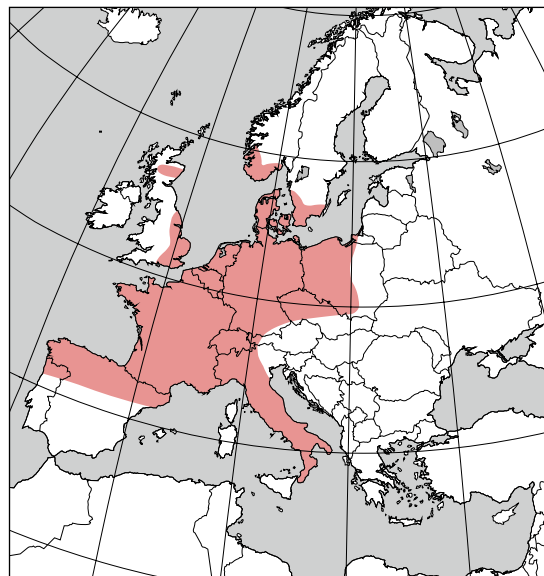
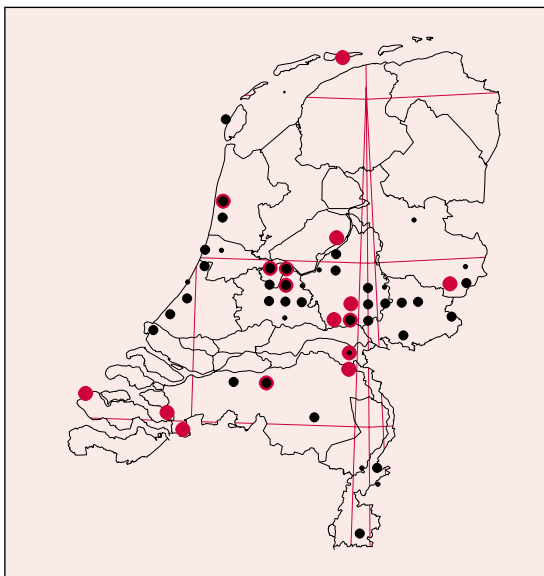
Voorkomen

In Nederland slechts één waarneming, uit Drenthe, Noord-Barge (LD54, 1969) (KV). Niet op de Britse Eilanden. In Denemarken slechts één vindplaats (BANGSHOLT 1983). In Fennoscandië langs de zuidkust van Noorwegen en verbreid in de zuidelijke helft van Zweden tot 61° noorderbreedte, in Finland tot 64° noorderbreedte (LINDROTH 1945, 1986). Ook in de Russische delen van Fennoscandië en de Baltische staten (SILFVERBERG 1992). In Duitsland vooral in het oosten, in het westen zeldzaam (HORION 1941). In Schleswig-Holstein, Sachsen, Thüringen en Baden-Württemberg op de Rode Lijst (TRAUTNER & MÜLLER-MOTZFELD 1995). Uit Westfalen zijn slechts enkele incidentele vangsten bekend (ASSMANN & STARKE 1990). In Zwitserland eveneens zeer zeldzaam in het noorden en Graubünden, op de Rode Lijst als bedreigde soort (MARGGI 1992). Niet in België.

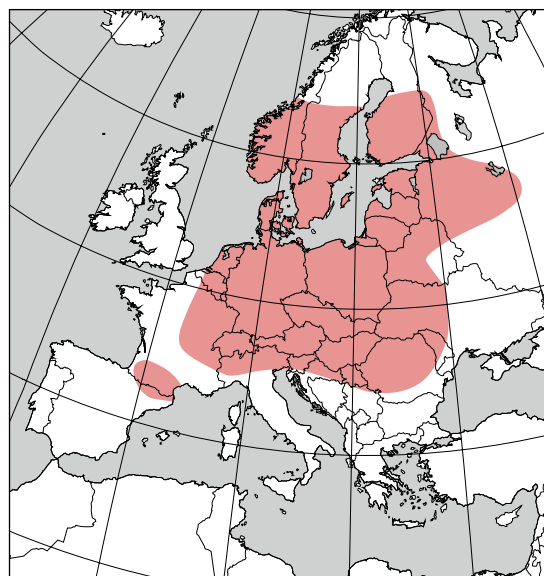
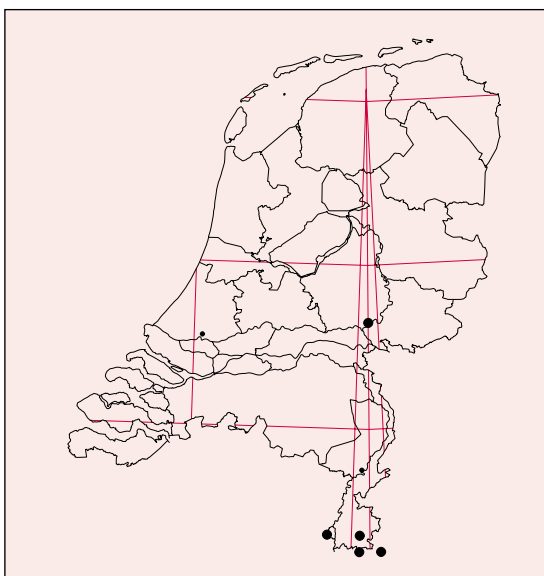
359 *Dromius quadrimaculatus*

355 *Dromius agilis*

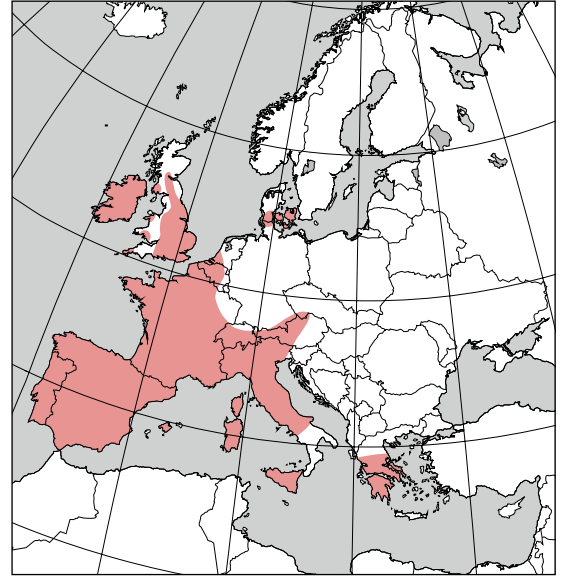
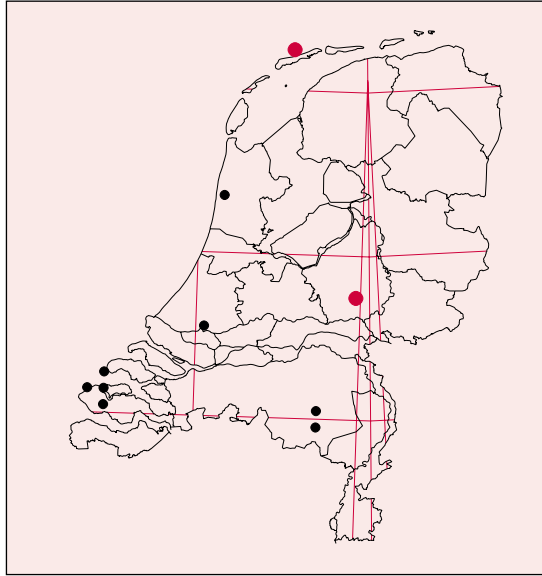
356 *Dromius angustus*

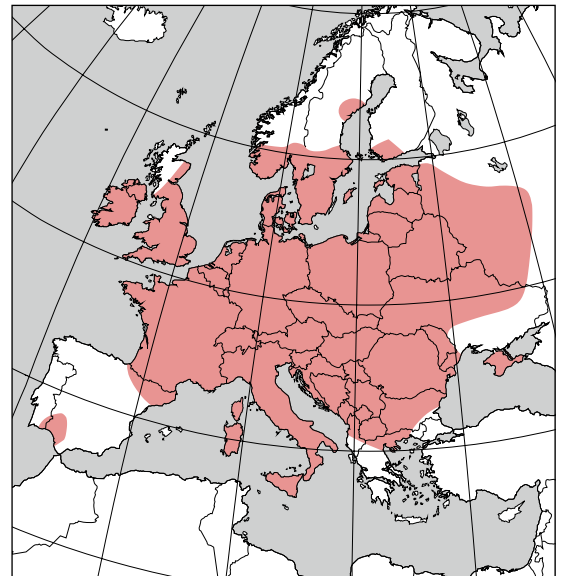
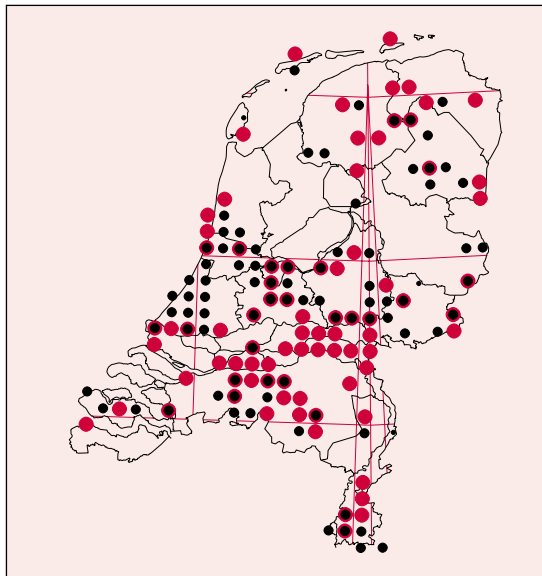
357 *Dromius fenestratus*

- voor 1900 en niet gedateerde vondsten
- 1900 - 1969
- 1970 - 1999

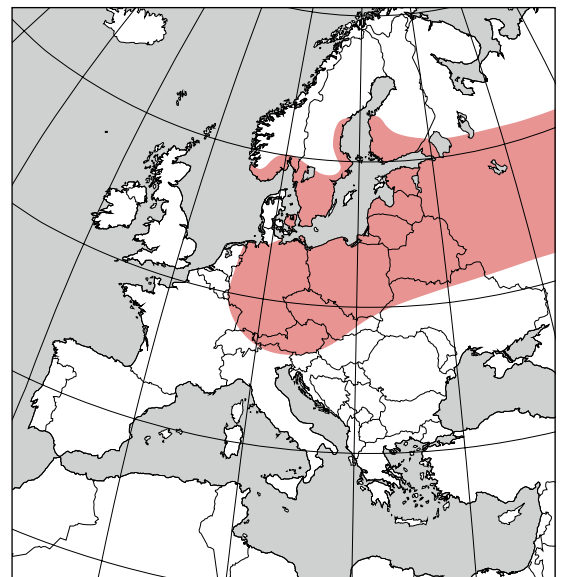
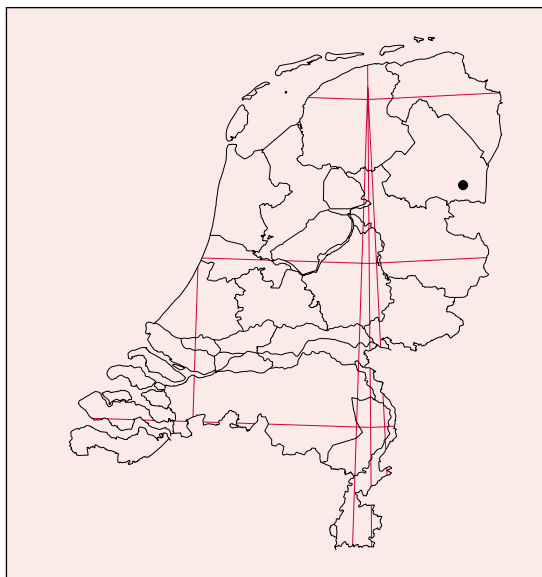
358 *Dromius meridionalis*

359 *Dromius quadrimaculatus*

360 *Dromius schneideri*

Status: het is de vraag of deze soort tot de Nederlandse fauna gerekend moet worden. De Drentse vangst betreft wellicht een zwerver.

Oecologie

Arboricol, stenotoop. Volgens Lindroth (1986) vooral op naaldbomen, bij voorkeur spar en lariks, zelden op loofhout. In Midden-Europa vooral op loofhout (*Acer*, *Betula*, *Salix*, *Platanus*, *Quercus* en fruitbomen) met name in het laagland (BURMEISTER 1939). Volgens Marggi (1992) vaak op solitaire bomen en minder in bossen.

Vangpotten. Niet gevangen.

Biologie

Nachtactief. Gedurende het zomerhalfjaar moeilijk waar te nemen doordat hij dan hoog in de kruinen leeft. Voortplanting in het voorjaar, maar ook in herfst kunnen adulten worden aangetroffen (BÜNGENER ET AL. 1991). Overwintering als imago, volgens Marggi (1992) met name onder stukjes dennenschors die door de dieren onderaan de stammen worden losgewerkt. De dieren prederen waarschijnlijk op larven van boktorren (Cerambycidae); Burmeister (1939) en Jeannel (1941) meldden het voorkomen in de gangen van *Dendroctonus micans*. De larve is onbekend.

Dispersie: macropteer. De vleugels zijn volledig ontwikkeld (LINDROTH 1945). Een vliegwaarneming door Honek & Pulpan (1983).

Bedreiging

Geen gegevens.

361a *Dromius spilotus*

Synoniem

Dromius quadrimaculatus (Panzer), *Calodromius spilotus*.

Areaal

West-Palearctische soort. In Europa en Noord-Afrika, naar het oosten tot Klein-Azië en de Krim. Niet in Bulgarije (HIEKE & WRASE 1988). **Areaalkarakteristiek:** 9, Nederland: subcentraal.

Voorkomen

In Nederland vooral op de zandgronden, aan de kust en in het binnenland. Op de Britse Eilanden wijd verbreid, maar minder algemeen dan *D. quadrimaculatus*, en maar weinig Ierse waarnemingen (LUFF 1998). In Denemarken algemeen en verbreid (BANGSHOLT 1983). In Fennoscandië is het verspreidingsbeeld een kopie van dat van *D. quadrimaculatus*; in Noorwegen beperkt tot de kust in het zuiden, verbreid in Zuid-Zweden tot ca. 60° noorderbreedte, zeer incidenteel in het uiterste zuidwesten van Finland (LINDROTH 1945, 1986). In heel Duitsland verbreid (HORION 1941); ook in Westfalen overal algemeen (ASSMANN & STARKE 1990). In Zwitserland beperkt tot de laagste delen van het land, met name in het gebied tussen Genève en de Bodensee (MARGGI 1992). In België verbreid, minder algemeen in de Ardennen en Luxemburg (DESENDER 1986). **Status:** in Nederland en het omliggend gebied is het aantal waarnemingen ongeveer gelijk gebleven (DESENDER & TURIN 1986, 1989).

Oecologie

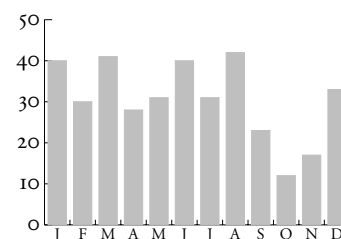
Arboricol, eurytoop. In het noorden van het verspreidingsgebied vooral op loofbomen, in het zuiden van Scandinavië ook op dennen en sparren (LINDROTH 1986). Lindroth (1974) en Luff (1998) gaven voor de Britse Eilanden een voorkeur voor coniferen aan. Volgens Marggi (1992) in Midden-Europa vooral op bomen met ruwe en structuurrijke schors die daardoor goede overwinteringsmogelijkheden bieden, zoals den, spar eik, populier, maar vooral esdoorn en plataan. Over het algemeen beperkt tot het laagland en de heuvels. Büngener et al. (1991) melden dat dit de soort is die van alle boombewonende *Dromius*-soorten het vaakst op warme plaatsen onder stenen wordt aangetroffen.

Vangpotten. Groep: B1 (10 series, 15 individuen). De vangsten komen vooral uit de duinen [8-10] en uit eiken-berkenbos [18]. Naar alle waarschijnlijkheid ondervertegenwoordigd in het vangpotmateriaal doordat hij zich weinig op de bodem ophoudt. **Eurytopie:** 3 (PRES = 0,12 en SIM = 0,53). **Bodem:** geen voorkeur. **Vocht:** 2. **Begeleiders:** geen.

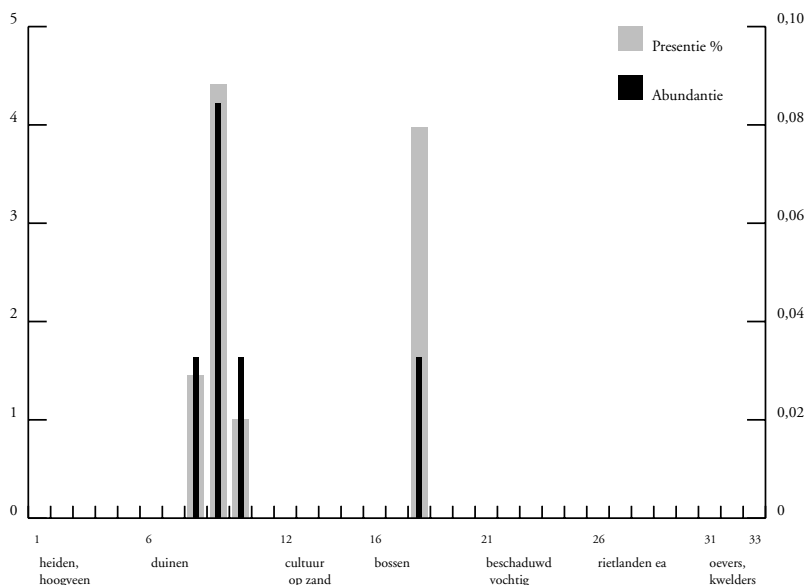
Biologie

Nachtactief, overdag achter schors. Voortplanting in het voorjaar en de zomer (LUFF 1998); overwintering als imago, soms in grote aantallen achter schors of onder losliggend schorsmateriaal aan de voet van bomen, niet zelden samen met andere *Dromius*-soorten (MARGGI 1992). Burmeister (1939) gaf een zeer vroege voortplantingstijd aan, namelijk vanaf februari, waarbij de larvale ontwikkeling op koele plekken plaatsvindt in maart en april; de poprust zou dan in april-mei plaatsvinden. Adulten kunnen worden aangetroffen gedurende het gehele jaar. Zowel de larven als de adulten jagen op kleine arthropoden, o.a. de larven van snuitkevers (VERGELIJK JEANNEL 1942). De larve is opgenomen in de tabel van Luff (1993).

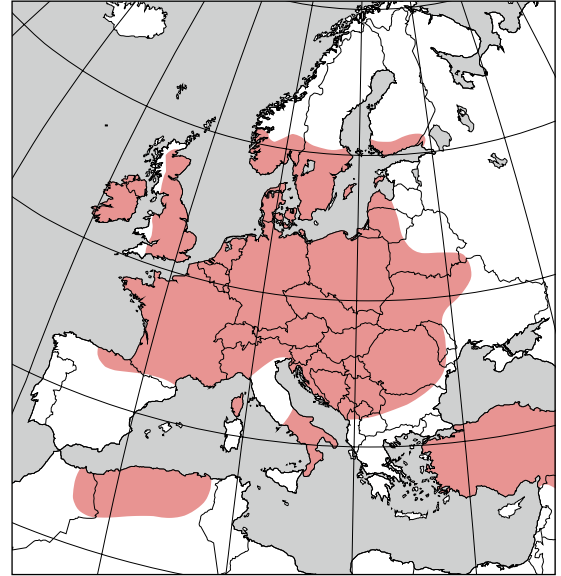
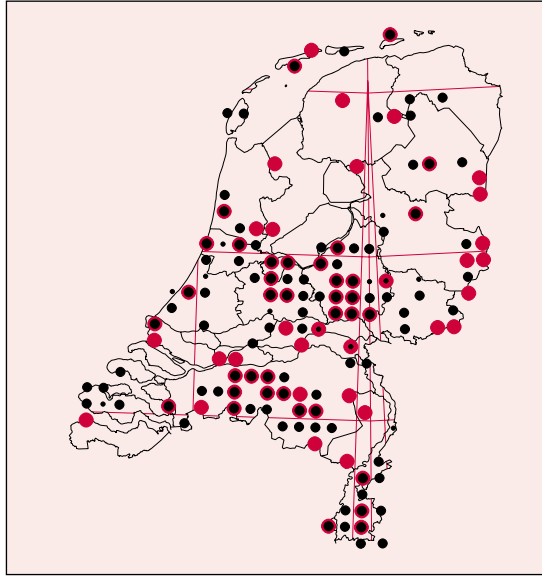
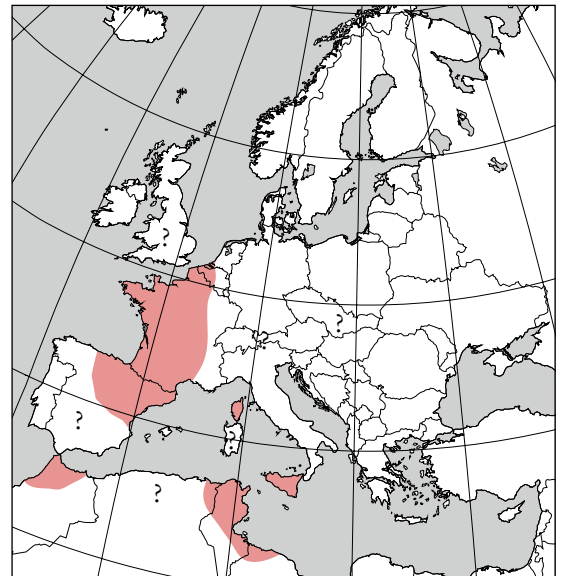
Dispersie: macropteer. Volgens de metingen van Desender (1989A) heeft hij sterk gereduceerde vleugels (60-70%) en in maar weinig gevallen volledig ontwikkelde vliegspieren. Vliegwaarnemingen zijn wel bekend, o.a. uit Drenthe: juli 1 (TVH). Burmeister (1937) meldde ook vangsten op licht.

361a *Dromius spilotus*

361a *Dromius spilotus*

361a *Dromius spilotus*361b *Dromius bifasciatus***Bedreiging**

Niet bedreigd. Weinig bruikbaar als indicatorsoort.

361b *Dromius bifasciatus***Synoniem**

Calodromius bifasciatus.

Areaal

West-Palearctische soort. In West-Europa en Noord-Afrika, (ZIE FELIX & VAN WIELINK IN PREP). **Areaalkarakteristiek:** 10, Nederland: marginaal.

Voorkomen

Nieuw voor Nederland; drie afzonderlijke meldingen zijn bekend van dezelfde vindplaats in Noord Brabant (FELIX & VAN WIELINK IN PREP). Niet op de Britse Eilanden, niet in Denemarken, Fennoscandië en Duitsland. Veel Midden-Europe-

se meldingen (bijvoorbeeld voor Tsjechië en Hongarije) zijn zeer waarschijnlijk fout. Een recente vondst in België ondersteunt de Nederlandse meldingen.

Status: nader onderzoek is nodig in België en Zuid-Nederland om recente vondsten op waarde te kunnen schatten.

Oecologie

Arboricol, stenotoop. Er is zeer weinig van deze soort bekend (FELIX & VAN WIELINK IN PREP).

Vangpotten. Niet gevangen.

Biologie

Nachtactief, overdag achter schors. De biologie is nagenoeg onbekend. **Dispersie:** macropteer. Als de soort zich daadwerkelijk recent naar onze streken heeft uitgebreid, moet hij over een uitzonderlijk goed verbreidingsvermogen beschikken.

Bedreiging

Geen gegevens.